

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-10 У. 20394/19
Дана 10.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Наде Балешевић, председника већа, Весне Слијепчевић и Весне Мартиновић, чланови већа, уз учешће судског саветника Јелене Јордовић, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, ..., бр. ..., кога заступа Стеван Вигњевић, адвокат из Новог Сада, Фрушкогорска 6, ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак, Нови Сад, број 434-00-00443/2019-39 од 24.10.2019. године, у предмету комуналних такси, на нејавној седници већа, одржаној дана 10.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Градске пореске управе Града Новог Сада број 434-41/54/2019 од 11.07.2019. године, којим је тужиоцу утврђена накнада за коришћење јавне површине за 2019. годину, и то: 1) средства за оглашавање којим се врши оглашавање за сопствене потребе у Новом Саду, ..., зона I, површине 3,00м², за период од 01.01.2019-25.05.2019. године у износу од 13.485,00 динара; 2) средства за оглашавање којим се врши оглашавање за сопствене потребе у Ветернику, ..., зона IV, површине 3,00м², за период од 01.01.2019-25.05.2019. године у износу од 10.875,00 динара; 3) средства за оглашавање којим се врши оглашавање за сопствене потребе у Новом Саду, ..., зона III, површине 1м², за период од 01.01.2019-05.06.2019. године у износу од 4.368,00 динара; 4) средства за оглашавање којим се врши оглашавање за сопствене потребе у Новом Саду, ..., зона III, површине 1,00м², за период од 01.01.2019-06.06.2019. године у износу од 4.396,00 динара; 5) средства за оглашавање која се постављају на стубовима јавне

расвете и друга средства за оглашавање која се прикључују на мрежу јавне расвете у Новом Саду, ..., зона II, површине 6x0,70м², за период од 01.01.2019-15.11.2019. године у износу од 127.281,00 динара; 6) средства за оглашавање којим се врши оглашавање за сопствене потребе у Новом Саду, ..., зона II, површине 3,00м², за период од 01.01.2019-07.12.2019. године у износу од 29.667,00 динара; 7) средства за оглашавање којим се врши оглашавање за сопствене потребе у Новом Саду, ..., зона II, површине 0,80м², за период од 01.01.2019-07.12.2019. године у износу од 7.911,20 динара; 8) средства за оглашавање којим се врши оглашавање за сопствене потребе у Новом Саду, ..., зона I, површине 0,60 м², за период од 01.01.2019-12.12.2019. године у износу од 6.435,00 динара; 9) средства за оглашавање којим се врши оглашавање за сопствене потребе у Новом Саду, ..., зона I, површине 1,00 м², за период од 01.01.2019-12.12.2019. године у износу од 10.726,00 динара; 10) средства за оглашавање којим се врши оглашавање за сопствене потребе у Сремској Каменици, ..., III зона, површине 1,00 м², за период од 01.01.2019-13.12.2019. године у износу од 9.716,00 динара; 11) средства за оглашавање којим се врши оглашавање за сопствене потребе у Новом Саду, ..., зона III, површине 3,00 м², за период од 01.01.2019-28.12.2019. године, у износу од 30.408,00 динара; 12) средства за оглашавање којим се врши оглашавање за сопствене потребе у Сремској Каменици, ..., III зона, површине 3,00 м², за период од 01.01.2019-28.12.2019. године у износу од 30.408,00 динара и 13) средства за оглашавање којим се врши оглашавање за сопствене потребе у Новом Саду, ..., зона I, површине 0,80 м², за период од 01.02.2019-31.12.2019. године у износу од 8.283,20 динара, све укупно 293.960,00 динара.

Тужбом, поднетом Управном суду 20.12.2019. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом предвиђених разлога. Истиче да је у жалби против првостепеног решења децидно и аргументовано изнео разлоге зашто је то решење незаконито и неправилно, али тужени његове разлоге није уважио, већ је само цитирао одредбе Закона о накнадама за коришћење јавних добара ("Службени гласник РС" број 95/18...49/19), Одлуке о накнадама за коришћење јавних површина на територији Града Новог Сада ("Службени лист Града Новог Сада " број 12/19) и Таксене тарифе уз Одлуку, не дајући конкретно образложење зашто сматра да су наводи жалбе неосновани. Поставља питање како је могуће да се и првостепени и тужени орган позивају на прописе који су касније донети у односу на већ успостављени правни однос, јер ни закон ни одлука не говоре о њиховој ретроактивној примени, већ у члану 275. став 2. прописује да ће се поступци утврђивања, наплате и контроле накнада који су започети до дана ступања на снагу тог закона, окончати по прописима по којима су започети. Указује да су за предметних 13 средстава за оглашавање издата решења којима се одобрава привремено заузимање јавних површина ради постављања средстава за оглашавање и да је у зависности од дана доношења решења, стекао права и обавезе односно успостављен је правни однос за период од маја 2018. године па наредних годину дана, односно код већине решења је успостављен правни донос до децембра 2019. године и да су, с обзиром на тада важеће финансијске услове у моменту исходавања предметних решења, услови били прихватљиви и тужиоца су определили да исходује предметна одобрења, али је првостепени орган разрезао знатно већу накнаду за коришћење јавне површине за период од 10.01.2019-31.12.2019. године, дирајући у већ стечена права и обавезе, односно на већ успостављени правни однос. Истиче да је тужени одбијањем жалбе само потврдио незаконито поступање првостепеног органа, те да је таквим поступањем повређен један од основних принципа у праву, а то је предвидљивост, као кључни аспект правне сигурности. Посебно истиче да никада не би исходавао одобрења за 13 средстава за оглашавање, да је знао колико ће коштати износ накнаде. Указује да се тужени у образложењу решења, којим незаконито и неправилно настоји да оправда основаност првостепеног решења, позива и на одредбу члана 136. став 1. тачка 2. Закона, која уопште не говори о накнади за коришћење јавне површине и шта се под њом сматра, већ говори о висини накнаде за

заштиту и унапређење животне средине која нема никакве везе са овом управном ствари. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженог на поновно одлучивање, а туженог обавезе да тужиоцу накнади трошкове за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према стању у спису предмета и образложењу оспореног решења, решењима Градске управе за грађевинско земљиште и инвестиције ближе наведеним у диспозитиву ожалбеног решења од 11.07.2019. године, тужиоцу је одобрено привремено заузимање јавне површине ради постављања рекламне ознаке, за период, у површинама и на местима ближе означеним у диспозитивима тих решења. Ожалбеним решењем, тужиоцу је утврђена накнада за коришћење јавне површине за оглашавање за сопствене потребе у Новом Саду, на локацијама и за периоде наведене у диспозитиву ожалбеног решења, у укупном износу од 293.960,00 динара. Против решења првостепеног органа, тужилац је изјавио жалбу, а тужени је налазећи да је тужиоцу правилно утврђена накнада за коришћење јавне површине за оглашавање за сопствене потребе у Новом Саду, на локацијама ближе утврђеним диспозитивом решења за 2019. године, у складу са одредбама Одлуке за коришћење јавних површина на територији Града Новог Сада и таксене тарифе уз Одлуку о накнадама за коришћење јавних површина на територији Града Новог Сада, применом члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 236. став 1. тачка 2) Закона о накнадама за коришћење јавних добара (“Службени гласник РС” број 95/18) прописано је да накнаду за коришћење јавне површине представља накнада за коришћење јавне површине за оглашавање за сопствене потребе и за потребе других лица, као и за коришћење површине и објекта за оглашавање за сопствене потребе и за потребе других лица којим се врши непосредни утицај на расположивост, квалитет или неку другу особину јавне површине, за које дозволу издаје надлежни орган јединице локалне самоуправе.

Према одредби члана 237. наведеног закона, обвезник накнаде за коришћење јавне површине је корисник јавне површине, а према члану 238. истог закона, основица накнаде за коришћење простора на јавној површини је површина коришћеног простора изражена у метрима квадратним (м²).

Према члану 239. наведеног закона, највиши износ накнаде за коришћење јавне површине прописан је у Прилогу 12. овог закона (став 1.); критеријуми за прописивање висине накнада су: време коришћења простора, зона у којој се налази простор који се користи, уколико је зона утврђена актом јединице локалне самоуправе, као и техничко-употребне карактеристике објекта, уколико се јавна површина користи за постављање објекта (став 2.). Актом скупштине јединице локалне самоуправе утврђује се висина накнаде у складу са ст. 1. и 2. овог члана, олакшице, начин достављања и садржај података о коришћењу јавне површине надлежном органу који утврђује обавезу

плаћања накнаде (став 3.).

Одредбом члана 240. став 1. наведеног закона, прописано је да се утврђивање накнаде за коришћење јавне површине врши према површини коришћеног простора, сразмерно времену коришћења тог простора или према техничко-употребним карактеристикама објекта. Према ставу 2. наведеног члана, накнаду из става 1. овог члана, утврђује орган јединице локалне самоуправе надлежан за утврђивање, контролу и наплату јавних прихода решењем.

Одредбом члана 5. став 1. Одлуке о накнадама за коришћење јавних површина на територији Града Новог Сада ("Службени лист Града Новог Сада" број 12/19) прописано је да се утврђивање накнаде за коришћење јавне површине врши према површини коришћеног простора, сразмерно времену коришћења тог простора или према техничко-употребним карактеристикама објекта, а према ставу 2, накнаду из става 1. овог члана, утврђује решењем Градска пореска управа, која врши контролу и наплату накнаде.

Према члану 7. наведне одлуке, накнада из члана 2. став 1. тач. 1) и 3) ове одлуке плаћа се по зонама: 1. зона: делови Новог Сада ограничени улицама: Булевар ослобођења, Булевар Јаше Томића до Кисачке улице, Кисачком улицом до Улице Јована Цвијића, Улицом Јована Цвијића, Гундулићевом улицом, Улицом Јаше Игњатовића, Косовском улицом до Улице Марка Миљанова, Улицом Марка Миљанова, Београдским кејом, Кејом жртава рације, Сунчаним кејом до Моста слободе, као и Булеваром цара Лазара, Булевар краља Петра I, Булевар Јаше Томића и у Петроварадину, Петроварадинска тврђава и Штросмајерова улица; 2. зона: делови Новог Сада и Петроварадина који нису обухваћени у зони I и Сремска Каменица; 3. зона: насељена места која нису обухваћена у зони I и II.

Према тарифном броју 2. став 1. таксене тарифе уз наведену одлуку, за коришћење јавне површине за оглашавање за сопствене потребе и за потребе других лица, као и за коришћење површине и објекта за оглашавање за сопствене потребе и за потребе других лица, утврђује се накнада, за сваки цео и започети м² површине свих страна које се користе за оглашавање, по зонама одређеним у члану 8. ове одлуке, сразмерно времену коришћења, а према ставу 2. накнада из овог тарифног броја утврђује се решењем Градске пореске управе која врши наплату и контролу наплате ове накнаде, у складу са решењем Градске управе за грађевинско земљиште и инвестиције, којим се одобрава постављање средстава за оглашавање у складу са Одлуком о уређењу Града Новог Сада, при чему је обвезник накнаде дужан да утврђену обавезу по основу накнаде плати до 15. у месецу за претходни месец, а за месеце за које је обавеза доспела у моменту уручења решења у року од 15 дана од дана достављања решења.

Полазећи од наведеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, те да су наводи тужбе неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово стога што из списка предмета, образложења оспореног решења, као и цитираних прописа произлази да је тужиоцу правилно утврђена накнада за коришћење јавне површине, будући да му је решењима Градске управе за грађевинско земљиште и инвестиције ближе наведеним у диспозитиву ожалбеног решења од 11.07.2019. године, одобрено привремено заузимање јавне површине ради постављања рекламне ознаке, за период, у површинама и на местима ближе означеним у диспозитивима тих решења.

Тужени орган је ценио наводе жалбе, које тужилац понавља и у тужби, правилно налазећи да су неосновани. Наиме, тужилац је у жалби истицао да му је на основу 13

решења којима се одобрава постављање средстава за оглашавање, првостепени орган разредао знатно већу накнаду за коришћење јавне површине за оглашавање, дирајући на тај начин у већ стечена права и обавезе које се односе на њега, односно у већ успостављени правни однос који је важио код већине решења у периоду до децембра 2019. године, позивајући се на Закон о накнадама за коришћење јавних добара и Одлуку о накнадама за коришћење јавних површина на територији Града Новог Сада, јер му је ожалбеним решењем разредао знатно већу накнаду и угрозио један од основних принципа у праву, предвидљивост, те да не би исходио одобрење за 13 средстава за оглашавање, да је знао колики ће бити износ накнаде. По оцени суда, тужени орган правилно налази да је чланом 11. Одлуке о накнадама за коришћење јавних површина на територији Града Новог Сада ("Службени лист града Новог Сада", бр. 12/2019), прописано да корисници простора на јавној површини по основу издатих одобрења, плаћају накнаду за коришћење јавне површине за 2019. годину у складу са овом одлуком, па је исправно оценио да је овај навод жалбе о погрешној примени одлуке, неоснован, будући да предметна одлука није проглашена неуставном.

Суд је ценио навод тужбе да се тужени у оспореном решењу позива на одредбу члана 136. став 1. тачка 2. Закона о накнадама за коришћење јавних добара, која се не односи на накнаду за коришћење јавних добара, али налази да овај навод није од утицаја на другачије одлучивање, јер је у питању очигледна грешка у писању бројева, коју доносилац може исправити у свако време, у смислу члана 144. Закона о општем управном поступку, будући да је тужени цитирао одредбу члана 236. став 1. тачка 2. наведеног закона, погрешно наводећи да је у питању члан 136. став 1. тачка закона.

Управни суд је имао у виду и остале наводе тужбе, али како тужилац није навео ниједну нову околност нити пружио нови доказ, који није цењен у спроведеном управном поступку, а који би могао да буде од утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари, то је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ бр.111/09) одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Ценећи успех тужиоца у спору, суд је применом одредби члана 66, члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), одбио његов захтев за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 10.05.2023. године, III-10 У. 20394/19

Записничар
Јелена Јордовић,с.р.

Председник већа-судија
Нада Балешевић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АМ